

и движението растатъ. Тинка на два пжти отскача нататъкъ, цапа изъ локвитъ, гледа баракитъ, вагончето задъ цирка, съ куминъ, който пуши, обикаля изъ улицитъ. Не я свърта никжде. Довечера Каракашъ ще пристигне! Тия три дни тя ще има много работа, хотелътъ е претъпканъ отъ гости... но това е за последньо. Следъ три дни — дюкянчето съ провесени отвънъ пуловери, блузи и жилетки... Другъ градъ, другъ животъ, който тя, въпрѣки всичко, не може да си го представи никакъ...

Привечерь пристига Шейтана, пжтникъ на анилинови бои, помръзналъ, но шеговитъ, както всѣкога. Младъ, спретнатъ, съ тренчкотъ и ржкавици. Глътва едно следъ друго два коняка, разтърква ржце и се навежда къмъ Тинка:

— Какъ сме, госпожице Тинке? Едно коняче за компания?

Чукватъ се. Младата жена пита и него:

— А бе, де остана Каракашъ?... Всички пристигнахте вече, само него го нѣма...

— А, мосю Каракашъ Червений ви интересува? Спокойствие. Иде съ автобуса презъ Балкана. Вчера заранъ се ви-